

дове. Защото, колкото и много писатели да имаме напоследѣтъ, все пакъ тия, които даватъ физиономия на българската литература, не сж тъй много, че при единъ таквъ напливъ отъ тѣхъ при драмата, това да се не отрази върху литературата ни. А този шумъ къмъ драмата се усилюва и отъ това, че може би, отъ желание да се създаде българска драма или по други съображения, но отъ народния театръ, особено напоследѣтъ, не много се изисква за да се влѣзе въ него. А и дори това да се прави само отъ желание да се създаде национална драма, не може много да се похвали, защото не трѣбва да се забравя, че това е въ ущърбъ на другитѣ родове литературни произведения и, освѣтъ това, тоя не е единъ рационаленъ начинъ за цѣльта: законътъ на еволюцията и въ литературата не може да се прѣскочи.

Най много е разработвана историческата драма: »Св. Иванъ Рилски« (А. Страшимировъ), »Боянъ Магесникътъ« (Кирилъ Христовъ), »Къмъ Иго« (Ив. Кириловъ) и »Десимиръ и Десислава« (Н. Начовъ). Изглежда, като че ли историческитѣ мотиви се виждатъ по-леки на българскитѣ писатели. Съврѣмениятъ животъ сѣкашъ по-мѣчно се долавя, — по-равнообразенъ, съ много поширокъ кръгъзоръ, той твърдѣ мѣчно се удава на писателитѣ, и тѣ, слѣдъ несполучливитѣ опити на нѣкои, рѣдко се доко-сватъ до него.

Успѣхъ имаха на българската сцена (задръжаха се) и тритѣ прѣдставени оригинални драми отъ наши автори — »Въ политѣ на Витоша«, »Казаларската Царица« и »Боянъ Магесника«, макаръ че критиката се изказа и за тритѣ доста противорѣчиво, а за нѣкои — твърдѣ едностранчиво.

Поезията прѣзъ изтеклата година, която иде слѣдъ драмата, биде разработвана почти само отъ младитѣ ни поети. За това и нейната физиономия не е ясно установена, както и тѣхното творчество. Трѣбва да се забѣлѣжи, че при всичкитѣ недостатѣци, които носи тѣхната поезия, недостатѣци на врѣмето, все трѣбва да ѝ се признаятъ най-голѣмитѣ ѝ достоинства: тя звѣнна на една по-нова струна, влѣ не малко разнообразие въ мотивитѣ и излѣзе съ нови форми. Остава врѣмето сега да я избистря и кристализира до нейното усвършенствуване.

Не твърдѣ цвѣтуцъ е разказътъ, а романътъ никакъ нѣма. Повечето почти писатели, които разработваха разказа, отидоха при драмата, като останаха при разказа само нѣколцина, а нови таланти почти не се явиха.

Общо погледнато, изтеклата година е една отъ най-плодовититѣ литературни години. Буйно, като въ пролѣтна градина, се възематъ и пущатъ филизи въ нея извѣстни вече, а сжщо и нови таланти. Тя прилича на пролѣтното придохождане и разливане на рѣкитѣ. На много мѣста вълнитѣ се разливатъ вънъ отъ коритата — рушатъ и събарятъ.

Нѣщо неостановено, неутихнало има твореното прѣзъ нея. Кипежъ на младежки животъ. Едно утихване, избистряне, оттег-